

VE SVÉ PRÁCI VIDÍM SMYSL

Zlata Ptáčková

Když rozdělává staré čalounění, tak o tom přemýšlí. Představuje si, jak křeslo vznikalo. Postup, kterým následně tvoří čalounění nové, volí právě podle inspirace, kterou čerpá při odstrojování. „Líbí se mi, že moji zákazníci mají často ke starým kvalitním kusům nábytku citovou vazbu. A než by si kupovali novou židli, raději si nechají tu starou profesionálně opravit,“ říká **čalounice Monika Hálová**.

S podnikáním začala v roce 2019 v jedné z místností domu po prarodičích, kvůli jeho rekonstrukci se poté přesunula do domku v zahradě. Nyní pracuje ve vlastní malé dílně ve staré vilové čtvrti a s výhledem na kopec Klucanina. „Vystudovala jsem vysokou školu ve Velké Británii, žila v zahraničí a pracovala v kanceláři, ale nikdy to nebylo to, co jsem chtěla. Během rodičovské dovolené jsem začala uvažovat, co bych chtěla dělat. Po návratu do kanceláře jsem netoužila. Věděla jsem, že chci tvořit rukama, že chci opravovat staré věci a dávat je znovu do života, a přitom mít radost z hmatatelného výsledku. Čalounictví v sobě spojuje všechno.“

Začala si o řemesle zjišťovat více informací, chodila zadarmo vypomáhat čalouníkovi v Žebětíně a nakonec se přihlásila na učiliště a získala výuční list. S manželem dlouho rozvažovali nad tím, jak by se dílna mohla jmenovat. „Název Hačati v sobě zahrnuje Hálová, čalounictví a ještě Tišnov. A nejen to. Vystihuje navíc i moji profesi. Hačati neboli sednout si,“ vysvětluje Hálová s tím, že se

Čalounice Monika Hálová.

zabývá konkrétně čalouněním menších kusů nábytku, jako jsou židle, křesla a taburety.

Sponkovačky a kozí nožky

Při práci nejčastěji používá pneumatickou sponkovačku, kompresor, šicí stroj a samozřejmě ruční nářadí jako kozí nožky, které slouží k vyndávání hřebíků ze starých křesel, sponky, paličku, kladívko anebo ostré nůžky. Jednu z kozích nožek má od manželova dědečka, který byl švec. Její dílna je dále plná vzorníků potahových látek od českých i zahraničních výrobců. „Když jsem začínala, říkala jsem si za odvedenou práci nízké ceny. Řešila jsem svoji řemeslnickou sebedůvěru. Potřebovala jsem získat reference od jiných, že je moje práce super a že ji doporučují. Současné ceny jsou, myslím, tak akorát.“

Při čalounění posílá zákazníkům průběžně fotografie a k hotové zakázce přidá

vá osobní dopis s postupem, jak nábytek čalounila, nechybí zpráva o vlastnostech a údržbě použité látky. „Ve fotoalbu je vidět časová náročnost. Práce nejde rychle, je třeba myslet na detaily, estetiku i funkční stránku. Čalouníci potřebují zákazníky, kteří toto ocení,“ podotýká milovnice starého nábytku a pestrých potahových látek. Spolu s čalouněním nabízí také renovaci dřevěné konstrukce nábytku, spolupracuje totiž s tišnovským restaurátorem dřeva.

K tomu se navíc rozhodla, že umožní zájemcům nahlédnout pod pokličku svého řemesla a osobně si ho osahat. Proto rozjela workshopy, kde si může kdokoli ocalounit například podsedák vlastní židle. Ten je totiž podle Hálové pro první pokusy o čalounění ideální. Šes-

Ruční nářadí, které čalounice používá při své práci.

tihodinových kurzů se účastní většinou ženy, do Tišnova se sjíždí z celé Moravy. „Workshopy jsou pro lidi z kanceláře únik. Tady roztají, tvoří rukama, což mi a mé nové profesi dává další smysl. Pro některé z nich je čalounění až ozdravné.“

Sen o větší dílně

Stávající malou dílnu by do budoucna ráda vyměnila za prostornější v suterénu rekonstruovaného domu. „Ve větší dílně budu moci nabídnout workshop dvěma až třem lidem najednou. Anebo v ní budeme moci pracovat souběžně třeba s mým pomocníkem. Já bych vedla kurz, on by dělal samotnou čalounickou práci. Bylo by možné to kombinovat. Zároveň bych získala více místa na skladování. Chci se čalounictví věnovat dál a říkat o tom do světa,“ přeje si čalounice Monika Hálová.

Čalounická dílna je dále plná vzorníků potahových látek od českých i zahraničních výrobců.

Foto: archiv Moniky Hálové